

JEESUKSEN KÄSKYT JA KUOLEMANJÄLKEINEN ELÄMÄ

Pekka Ervastin esitelmä 4/10 1931

(Pikakirj. S.P.)

Jeesuksen käskyt ja kuolemanjälkeinen elämä sekä niiden suhde toisiinsa on oleva se aihe, jota tässä tahdomme kosketella ja ehkä jossakin seuraavassa luennossa. Sanalla ”kuolemanjälkeinen elämä” ajattelemme ja tarkoitamme silloin sekä sitä elämää kuoleman jälkeen, joka ei ole ikuinen, että myöskin sitä elämää, joka on kuoleman yläpuolella ja joka on ikuinen ja jota tietysti myöskin on olemassa kuoleman jälkeen. Mutta on eräs seikka huomattava heti alussa, ja se on, että ikuisessa elämässä ei ole mitään ikuista piinaa tai ikuista kadotusta. Tämä keskiaikainen keksintö perustuu väärinkäsitykseen ja vääriin huomioihin, sillä mitään ikuista piinaa ei ole, ei edes aionista piinaa — aioni on se sana, jota käytetään kreikkalaisessa tekstissä ja merkitsee aikakautinen — vaan se aioninen, aikakautinen, on muodon olemattomuus ja elämän siirtyminen siis toisiin muotoihin. Ja jos tämä muodollisuus koskee ihmisen omaa minää, jos se nousee minään saakka. Silloin voi olla semmoinen kohtalo, jota nimitetään kadotukseksi ja joka silloin tarkoittaa olemattomuutta, joka on suuren rakkauden määrä sekin, sillä paremmin olemattomuus kuin ijankaikkinen oleminen pahassa.

Siitä me emme puhu nyt enempää, mutta toinen seikka, joka on pidettävä mielessä, on, että kuolemanjälkeinen elämä on ajallista elämää sekin. Kuolemanjälkeinen elämä ei

ole ikuista elämää siinä merkityksessä, kuin tavallisesti puhutaan kuolemanjälkeisestä elämästä, vaan se on ajallinen sekä ja se on ainoastaan tämän näkyväisen, fyysillisen, elämän jatkoa, joskin jatkoa, joka kestää kauemmin kuin fyysillinen elämä, mutta se on kuolevaista, haihtuvaa, ajallista. Ja tämä ajallisuus selvittää meille ehkä, jos ajattelemme ihmisen kokoonpanoa, ajattelemme, mitä ihminen on, emmekä silloin rajoitu siihen tavalliseen psykologiseen olettamukseen, että ihminen on kaksoisolento, sielu ja ruumis, sillä jos niin sanomme, silloin joudumme ennemmin tai myöhemmin materialismiin, jonkinlaiseen kielteisyyteen, sillä me emme silloin saa kiinni, mitä meidän sielussamme voisi olla ikuista, sillä me näemme, että ihmisen sieluelämä on suuressa määrin riippuvainen hänen ruumiistaan, ja mikä silloin tuntuu luonnollisemmalta, kuin että ruumiillisen elämän kuollessa kuolee hänen sielunsa.

Siis, kun ajattelemme ihmistä ja hänen kokoonpanoan, täytyy meidän ottaa huomioon se kolminaisuus, josta Paavali puhuu, se, jonka mukaan ihminen on henki, sielu ja ruumis. Henki on se kolmas, joka on useimmille tuntematon, mutta joka kuitenkin meissä on. Se on lähtöisin jostakin korkeammasta, ei tästä materiasta, vaan korkeammasta elämän lähteestä, siitä tulesta, maailmansydäimestä, Jumalasta, josta kaikissa uskonnoissa puhutaan. Ihmisen henki on itsessään kuolematon, mutta se henki on useimmalle ihmiselle käytännöllisesti tuntematon. Me emme tiedä olevamme kuolematomia olentoja, me päinvastoin elämme sieluelämässämme, määrättyissä aistituntemuksissamme, määrättyissä haluissa ja vieteissä. Ne kaikki täyttävät meidän sieluelämämme, ja me nimitämme sitä omaksi personalliseksi minäksemme. Ja tämä meidän sieluelämämme näkyy olevan seikkaperäisessä yhteydessä ruumiillisen olemuksemme kanssa. Sentähden pintapuolisesti katsoen voimme otaksua, että sieluelämä loppuu ruumiin kuolemaan. Mutta jos otamme huomioon esim. semmoisen ilmiön, että ihminen sairaudessa, vaikkapa kuoleman lähestyessä, voi olla erittäin voimakas, voi

kirkastua järkensä ja sielunsa puolesta, niin silloin meidän täytyy otaksua, että ihmisen sieluelämä taitaa olla jotain itsenäistä, ruumiista riippuvainen, mutta ei suinkaan ruumiista johtuva. Se on epäilemättä itsenäinen, sillä on omaa olemassaoloa, ajattelemme silloin. Ja jos meillä on tilaisuus tutustua yliaistillisiin ilmiöihin, jos saamme nähdä selvänäkijän todistavan meille, että hän tietää asioita, joita ei voi fyysillisten aistien avulla havaita, niin silloin on siinä vaikuttanut joku puoli hänen sieluelämässään, joka ei ole riippuvainen suorastaan ruumiista. Ja kun näemme tuommoisen ilmiön, silloin meidän täytyy tehdä se johtopäätös omassa ajatuksessamme ja tajunnassamme, että sielu taitaa olla jotain itsenäistä, joka ei ole ruumiin tulosta, vaan joka itse on jollakin tavalla olemassa. Ja jos olemme tilaisuudessa tutkimaan asioita spiritistisellä tavalla, niin tulemme vakuutetuksi siitä, että ihmisen sielu on todellista, se ei ole hänen fyysillinen ruumiinsa.

Mutta kuitenkin me emme ole ratkaisseet silloin vielä ihmisen arvoitusta, vaan meidän täytyy ymmärtää, että on olemassa tuo henki, joka on jotain salaperäistä, jumalallista ihmisessä, ikuista kuolematonta. Kukaan ei epäile meidän ruumiillista olemustamme, ja me huomaamme, että tämä ruumis elää ja kuolee, muuttuu toiseen muotoon. Kun pidämme mielessämme ihmisen kolminaisuuden, että ihminen on henki, sielu ja ruumis ja että ne kaikki ovat itsenäisiä olemuspuolia hänessä, silloin alamme ymmärtää vähän ihmistä. Ja silloin alamme ymmärtää, mikä on meidän elämämme tässä ruumiillisessa, sielullisessa ja henkisessä maailmassa, sillä mehän olemme yht'aikaa tässä henkiä, sieluja ja ruumiita. Me emme ole suinkaan eri aikoina näitä. Ehkä jotkut hyvin uskavaiset ovat saattaneet ajatella, että ihminen vasta kuoleman jälkeen on sielu, nyt hän on ruumiillinen olento. Niin meidän kristikunnassamme saattavat uskavaiset ajatella, mutta siinä he tietysti erehtyvät, sillä kuinka kuoleman jälkeen ihminen voi olla sielullinen olento, ellei hän ole sitä eläessään.

Kun tämän otamme huomioon, silloin ymmärrämme myöskin, että kuolemanjälkeinen elämä se tavallaan on sielullista elämää se on elämää ilman ruumista, mutta se on elämää sieluna. Mutta jos se ei ole elämää henkenä, se ei voi olla ikuista, sillä yksi ainoa ikuinen on, ja se on henki, Jumala, ihminen silloin Jumalan Poikana. Ei voi olla kaksi tai kolme ikuista, on yksi ainoa ikuinen, jossa voi kyllä olla kuinka monta miljoonaa tai miljoonan miljoonaa tajuntaa tahansa, kuten on olemassa yksi ainoa valtameri, mutta lukemattomia pisaroita siinä. Valtameren voi erottaa pisaroiksi ja jokaisessa pisarassa on samat ominaisuudet kuin valtameressä. Samalla tavalla ikuisuus meissä on se ainoa elämä, jumalallinen elämä, Jumala millä nimellä sitä tahdommekaan nimittää – joka on olemassa. Ja mikäli olemme pisaroita tuossa Jumalan meressä, sikäli olemme kuolemattomia. Jos yksi pisara tuossa valtameressä menisi pois siitä ja määräisi omat muotonsa, piirteensä, silloin voimme ymmärtää, että tuo pisara voisi olla olemassa ainoastaan jos valtameren ulkopuolella voisi olla jotain olemassa, mutta ei muuten. Muuten se ei erotettuna olentona voisi olla, sen täytyisi hukkua olemattomuuteen; jos se tahtoisu vastustaa valtameriä, niin se haihtuisi itse valtameriin, se ei jaksaisi vastustaa valtameren suurta suggestionia. Niin ihminen, jos hän uppoutuu omaan muotoonsa, niin semmoinen olento koettaa kyllä eristäytyä muusta elämästä, mutta kuinka kauan hän jaksaa pitää koossa oman muotonsa. Kaikkien olentojen elämä on tämmöistä itsepuolustusta, semmoista, että itse sanoo itselleen: ”olen jokin todellisuus.” Jokainen ihminen sanoo itsestään: ”minä olen Lasse se ja se, Miina se ja se, ja hän tuntee itsensä todellisesti olevaksi ja luulee, että hän on olemassa kuinka kauan tahansa. Näin hän luulee, jos hän on esim. uskovainen. Materialisti on vaatimattomampi, hän tunnustaa itselleen, että kun tulee kuolema, häntä ei ole silloin olemassa. Mutta uskovainen sanoo: ”minä olen Miina Taavetintytär ja olen ikuisesti olemassa kuoleman jälkeen.” Ja hän voi kuvitella, että Jumala on suuressa rakkaudessaan ollut niin hyvä, että on antanut

hänelle ikuisen elämän ja hän saa Miina Taavetintyttärenä olla ijankaikkisesti olemassa. Mutta meidän täytyy loogillisesti sanoa, että se on mahdotonta, sillä se olisi semmoista itsevakuutusta, että ”minä olen” huolimatta muusta maailmasta. Hän erottaisi itsensä koko muusta maailmasta, hän olisi kaikesta ulkopuolella, hän olisi Miina Taavetintytär.

Tämä on loogillisesti katsoen sula mahdottomuus. Ei ole ajateltavissa, että ikuisuudessa on mitään semmoista eristäytynyttä persoonallisuutta. Ikuisuus on jokin salaisuus. Sentähden voimme ymmärtää, että tämä eristäytymiskyky ja –halu on olemassa meidän ihmisten persoonallisessa sieluelämässä, me voimme sieluelämässä sanoa: minä olen se ja se. Silloin tämä meidän itsevakuutuksemme on kyllä tosi suuremmassa merkityksessä kuin mitä meidän tietomme ruumiista. Se on totta siinä merkityksessä, että olemme sanoneet sieluina: ”minä olen olemassa” – sillä me olemme ruumiin kuoleman jälkeen olemassa. Mutta olemmeko ikuisesti olemassa? Ei. Tämä sielun kuolemanjälkeinen elämä on ajallinen, se haihtuu. Ja mihinkä se haihtuu? Siihen suureen tuomiopäivään, joka sanoo meille: koska sinä et voinut nousta ikuisen elämään, niin sinun persoonallinen olemuspuolesi, sielullinen itsesi, hävitkään ja sinun henkesi syntykään uudestaan maan päälle, koettakoon uudestaan, voiko se taistella itselleen kuolemattomuutta hengessä. Sillä kuolemattomuus ei merkitse mitään, jollei se ole tietoisuutta. Hengen kuolemattomuus ei merkitse mitään, ellei se ole tietoinen omasta kuolemattomuudestaan, siitä, että se on pisara Jumalan suuressa valtameressä. Koko meidän elämämme on pyrkimystä siihen. Meidän elämämme on kiertokulkua fyysillisestä elämästä kuolemanjälkeiseen elämään, sieltä taas fyysilliseen ja tästä jälleen sinne, sellaista kiertokulkua, kunnes henki meissä lunastaa meidät.

Kun tahdomme puhua Jeesuksen käskyistä ja kuolemanjälkeisestä elämästä, niin tahdon ensin pienellä, aivan skemaattisella esimerkillä näyttää, mihin selitykseni ja esitykseni tähtää, mihin suuntaan se tulee kulkemaan.

Täällä meidän ihmisten kesken maan päällä jaloimmat, paraimmat yksilöt koettavat noudattaa parasta elämistaitoa ja -muotoa, mitä he käsittävät. Ja on sangen valaisevaa nähdä, kuinka meidän tietämättömyytemme Jeesuksen käskyistä on kohtalokasta. Sillä mitä on Jeesuskin sanonut omista käskyistään? Hän on sanonut: että ne pysyvät: ”Ja vaikka taivaat ja maat häviävät, ei häviä pieninkään piirto tästä elämänlaista, jonka teille esitän. Ja minun sanani pysyy.” Hän on sanonut omista käskyistään, että ne ovat jumalanvaltakunnan käskyjä, ne ovat kotoisin siitä ikuisesta elämästä, jossa on Jumala, jumalallinen tajunta. Ja nämä käskyt ilmaisevat Jumalan tahtoa, toisin sanoen elämän sisäistä lakia. Jeesus nimenomaan sanoo, ettei Hän puhu itsestään, ei hän anna tällaisia käskyjä sentähden, että Hän on viisas olento ja huomaa ne käskyt hyviksi. Ei Hän enemmän kuin muutkaan suuret viisaat sano niin, vaan Hän sanoo: ”Minä puhun Jumalasta, Isästä, hengestä, siitä, mikä on totta, minä kuvaan teille itse elämän totuutta. Ja siis ne käskyt, mitkä annan, eivät ole mielivaltaisia käskyjä.” Niinkuin ihmisten lakikirjat, jotka tulevat paksummiksi ja paksummiksi, kuten joku venäläinen lakimies sanoi: ”minun on mahdotonta tuntea lakia, sillä suuret hyllyt ovat täynnä lakikirjoja, joita on vuosisatoja tehty.”

Jeesuksen käskyt eivät ole mielivaltaisia käskyjä, vaan ne ovat tulleet itse elämästä, suoraan itse Jumalasta, ne ilmaisevat Jumalan tahdon. Sentähden niiden noudattaminen on onnekasta, se vie onneen ja autuuteen. ”Vaikka te ette sitä umpimähkään uskoisi, niin näiden käskyjen noudattaminen vie onneen ja autuuteen. Jos te vähänkään voitte luottaa minuun, niin uskokaa, että näiden käskyjen noudattaminen vie ikuisen elämään ja autuuteen, jotavastoin niiden rikkominen tuomitsee itsensä. Niiden rikkominen on vastoin elämänlakia, ja kuinka elämänlaki ei toteuttaisi itseään? Se aina toteuttaa itsensä, se aina pitää huolen siitä, että sen rikkominen taas muuttuu harmoniaksi, lain mukaiseksi. Sillä on olemassa ainoastaan yksi ikuinen laki, Jumalan laki.

Nyt muistamme, että Jeesus sanoo ensimmäisessä käskyssään: ”älä suutu, älä vihastu.” Ja kohta meidän n.s. oikeudentajuntamme, kun emme ole kirkastuneet järjessämme, sanoo: tähän on mahdotonta — ja toiseksi: tämä on järjetöntä. Mutta onneksi ihmiset eivät tunne tätä Jeesuksen käskyä, tai paremmin, koska he eivät sitä tunne, niin se ei niin välittömästi tuomitse heitä. Sentähden näemme, kun katselemme elämää, että ihmiset suuttuvat ja vihastuvat ja tekevät sen aivan parhaimmassa tarkoituksessa, parasta tavoitellen. He eivät ymmärrä sen korkeampaa, heistä on juuri korkeaa se, että suuttuvat ja vihastuvat, Jumalan vanhurskaus tulee siinä näkyviin. Sentähden heidän Jumalansa on vanhurskas, joka suuttuu, rankaisee ja kostaa. Ja siksi joku perheenisä, joka oikein tuntee rakastavansa vaimoan ja lapsiaan, hän elämän kaikista huolista ja vaikeuksista hermostuneena suuttuu vaimoonsa ja vaimo useimmassa tapauksessa ottaa vastaan hänen suuttumisensa rakkaudessaan anteeksi antaen, mutta ehkä myöskin pyhimmissä tunteissaan loukkaantuen. Ja perheenisä suuttuu lapsiinsa, kurittaa niitä, rankaisee niitä lyömällä ja kovilla sanoilla, mutta hän sanoo itselleen ja omalletunnolleen: ”minun lapsistani tulee hulttioita, ellen anna niille selkään, ellen anna niiden tietää, milloin tekevät väärin.” Hän parhaimman kykynsä ja käsityksensä mukaan rakkaudessa kurittaa ja opettaa heitä. Ja hän muistaa, että Jumalasta on sanottu, että Hän kurittaa niitä, joita rakastaa. Hän ei huomaa, että hän asettuu Jumalan tilalle siinä kohden, Jumalan työtoveriksi. Mutta ehkä hän silloin huomaa, jos hän kysyy itsestään: ”Asetunko minä toisissakin kohdin Jumalan tilalle, teenkö muissakin kohdin samoin kuin Jumala?” Mutta ehkä hän sanoo itselleen: ”niin, minä tunnen rakastavani poikaani, sentähden kuritan häntä.” Ja kuka meistä asettuu häntä tuomitsemaan, kun hän tekee parhaimman ymmärryksensä mukaan?

Mutta siinä on opettavainen kohta, kun emme katsele ainoastaan tätä näkyväistä elämää, vaan miten se vaikuttaa kuolemanjälkeisessä elämässä, jossa on ainoastaan seuraukset

syistä, ei rangaistusta ja palkintoa. Silloin me näemme, että tuollainen ihminen eräässä kuolemanjälkeisessä tilassa joutuu tekemisiin oman, sanoisinko eläimellisen ja itsekkään personallisuutensa kanssa. Hän joutuu tuossa kuolemanjälkeisessä tilassa muistelemaan mennyttä elämäänsä, mutta hän muistelee sen varjopuolia ainoastaan siinä tilassa, hän elää niiden läpi. Minkätähden? Sentähden, että hän näkisi, että ne ovat varjopuolia. Sillä totisesti me huomaamme, että tuossa kuolemanjälkeisessä tilassa hän kokee, että siinä ja siinä hän erehtyi. Ja tuossa kuolemanjälkeisessä tilassa hän tulee tekemisiin kaikkien niiden suuttumiskohtauksiensa kanssa, mitä hänellä oli ollut elämässä. Ja hänen kokemuksensa on nyt se, että tuossa kuolemanjälkeisessä tilassa hän kärsii suurta omantunnontuskaa taikka tuntee suurta sielun melkein ruumistunutta tuskaa. Hän oppii ymmärtämään, että kakki hänen suuttumiskohtauksensa olivat turhia ja vääriä. Ja millä tavalla hän oppii sen ymmärtämään? Sillä tavalla, että hän saa ikäänkuin itsessään tuntea ja sillä tavalla ymmärtää, mitä tuo toinen ihminen, jolle hän suuttui, kulloinkin tunsu. Ja hän tulee hirveään tuskaan. Hän muistelee niitä tapauksia, jolloin hän suuttui omaan poikaansa, siihen ihmisen, jota hän todella rakasti. Nyt hän saa tuntea hirveää tuskaa, kun hän huomaa, kuinka hän loukkasi sitä rakastavaa sydäntä. Hän saa huomata, kuinka hänen omat lapsensa tunsivat sisässään hirmuista vihaa omaa isäänsä kohtaan ja nöyryytystä ja suurempana suurta kapinallista vastustusta. Ja hän kärsii sanomattomia tuskia ja samalla hän ymmärtää niitä toisia ja katuu. Hänen katumuksensa pukeutuu siihen muotoon, että hän kärsii ikäänkuin ulos itsestään tuon suuttumuksensa siinä anteeksipyynnössä, jonka hänen sielunsa kuiskaa. Kuoleman jälkeen tuossa vaikeassa tilassa hänen sielunsa pyytää anteeksi niiltä, joita hän tietämättään loukkasi: ”Kuinka minä saatoin olla niin huono ja ala-arvoinen ihminen, että loukkasin niitä, joita rakastin?” Ja silloin, kun hän niin sisässään tuntee ja ymmärtää katua, silloin häneltä häviää muisto kustakin tapauksesta ja lopulta hän väsyä ja nukahtaa.

Jos tuota tilaa voisimme nimittää kiirastuleksi, kaamalookaksi, niin toisessa, jota nimitetään taivaaksi, tuo sama perheenisä herää uuteen elämään, syntyy pienenä lapsena ja alkaa uudestaan maanpäällisen elämän, mutta kaikki paha, ikävä, tuska siitä pois eliminoituna, että hän nyt elää ainoastaan onnea, sanomatonta riemua ja autuutta. Hän syntyy omaan perheeseensä, kuten maanpäällä, hänen lapsuutensa kuluu hyvin nopeasti, hän alkaa tulla tietoiseksi ja häntä ihmetyttää vähän: kas, kun hän ei ole ymmärtänyt ennen, että elämä on niin onnellista. Hän ei ole sisässään aivan selvillä siitä, että tämä on maallisen elämän tulosta, mutta hän tuntee ihmettelyä, ettei hän ole ennen ymmärtänyt sitä, että elämä on niin suloista. Ja siellä hän on kaikkien rakkaittensa kanssa, ja nyt ei tule kysymykseen väärinymmärtäminen, puhumattakaan suuttumuksesta, nyt on ainoastaan iloa ja harmoniaa. Ja tämä elämä kestää satoja vuosia. Siinä on paljon muuta sisältöä, kuin mistä nyt olemme puhuneet. Ja ihminen on aina täynnä pulppuvaa onnea, kuin hänen sielussaan, sydämessään olisi ainainen onnen lähde, josta alituiseen pulppuaa. Ja lopulta hän ymmärtää ikäänkuin jonkinlaisessa ekstaattisessa tilassa, jonkinlaisessa hengen hurmiossa, että tämmöistä elämämme on ja pitää olla. Elämän pitää ihmisten kanssa olla täydellistä harmoniaa ainaisessa rakkaudessa ja keskinäisessä ymmärtämisessä. Oi, siinä on Jumala! Ja hänen sielussaan nousee sanomaton kaipuu Jumalan luo. On kuin hän seisoi vuorella ja katselisi auringonlaskua, ja se vaikuttaa häneen niinkuin se vaikuttaa ihmiseen nuoruudessa: oi, mihin sinä menet, mihin musikaaliseen ja harmoniseen maailmaan menet, sinne minäkin tahtoisin mennä.

Siltä tuntuu sielusta, kun hän on tuossa taivaallisessa tilassa. Hän on silloin maallisen elämänsä lopussa, ja hänessä on kehittynyt sisäinen vaisto siitä, että rakkaus on ainoa ja kaikki suuttumus on aivan väärää. Ja niin kuin laskevaa aurinkoa kohti ikävöi ihmismieli, niin hän kaipaa ja ikävöi Jumalaa, josta hän ei mitään tiedä. Ja silloin hän nukahtaa. Hänen personallinen minuutensa, joka on elänyt läpi tuskat ja

riemut, se nukahtaa, voisimme sanoa, se kuolee. Tuohon viimeiseen kaipuuseen oman sisäisen henkensä luo hänen sielunsa haihtuu, ja henki syntyy uudestaan maan päälle, pukeutuu uuteen personallisuuteen, joka on vanhan karma.

Tästä esimerkistä me huomaamme, että tuo ihminen joka elämänsä aikana oli suuttunut ja joka taivaallisessa tilassa eli ilman suuttumista, haihtuu ikävään, siihen Jumalaan, jossa ei ole mitään suuttumista, vaan ikuista harmoniaa ja sitten se ihmissielu häipyi ja kuoli. Se ei päässyt elämään, sillä niinkuin Jeesus sanoo, ikuisen elämän, jumalanvaltakunnan, portilla on tuo käsky: älä suutu.

Tämä on semmoinen alustava esimerkki. Me tutkimme näitä asioita sitten tarkemmin ja tutkimme jokaista käskyä. Ja minkätähden me sanomme, että Jeesuksen käskyt ovat niin tärkeitä, että juuri ne seisovat tuossa ikuisen elämän portilla, ettei siitä postista pääse sisään, jos ei täytä käskyjä. — Tämän me ymmärrämme, jos ymmärrämme, että Jeesus Kristus toi jumalanvaltakunnan lähemmäksi tätä maapalloa, ihmiskuntaa, kuin kukaan ennen Häntä. Jokainen suuri uskonnon perustaja on kotoisin tuosta jumalanvaltakunnasta. Mutta jos tahtoisivat kuvannollisesti ajatella mielikuvituksessa, niin jumalanvaltakunta on tuossa valon ympyränä ja tässä on pimeyden valtakunta. Tuosta valon valtakunnasta on tullut aina lähettiläs maan päälle ja hän on ollut yhteydessä valon valtakunnan kanssa, on ollut kuin säde hänen ja valon valtakunnan kanssa, hän on ollut säteellä, kultaisella langalla kiinni jumalanvaltakunnan kanssa, ja hän on voinut kertoa, mikä on tie siihen, koska hän on itse kulkenut sen tien. Sentähden sanottiin vanhassa Indiassa: ”nouse ja herää ja etsi opettajaa, joka voi näyttää sinulle tien tästä maajaan, harhan, valtakunnasta.” Sentähden voimme ymmärtää, kuinka Buddha, tuntien sanomatonta myötätuntoa, armahtavaisuutta kaikkia eläviä olentoja kohtaan, sanoi:”Olkaa huolehti, ilman tuskaa, sillä minä olen löytänyt totuuden: kulkekaa minun jäljessäni, minä näytän teille tien, että pääsette pois tästä tietämättömyyden tilasta.” Me voimme sen hyvin ymmärtää,

sillä kaikki he olivat valon valtakunnan lähettiläitä. Mutta me ymmärrämme myös, että kun Jeesus Kristus tuli, niin oli kuin Hän olisi tuonut ihan tähän maanpiiriin jumalanvaltakunnan, aina eetterimaailmaan. Sentähden taivaat aukenivat, kun Hän tuli, sentähden kaikki näkijät sanoivat: ”Minä näin taivaan menevän auki ja näin Jumalan Pojan siellä Jumalan oikealla puolella.” Jumalanvaltakunta tuli aivan lähelle ihmiskuntaa, sen portit menivät auki.

Nyt Jeesus käskee kaikkia tulemaan tähän jumalanvaltakuntaan. Sentähden on asenne ihmiskunnassa toinen nyt Häneen, kuin oli muihin suuriin viisaisiin. Hän sanoo: ”Minä olen tie, totuus ja elämä, minun kanssani valo, jumalanvaltakunta, tulee maan päälle.” Ja jos ihminen vanhan liiton aikana pyrki jumalanvaltakuntaan, niin hän näki, että jumalanvaltakunta, nirvana, näyttäytyi tuossa suuressa tietäjässä, mestarissa, vapahtajaolennossa, rishissä, niin että hän oli täydellinen, kuten Buddha, Krishna, Zarathustra ja muut. Hän näki, että tuossa on hänelle esimerkki, että semmoiseen täydellisyyteen kannattaa pyrkiä, se tuo mukanaan onnea, koska tuo julistaja on niin onnellinen. Ihminen näki Buddhassa, Zarathustrassa y.m. täydellisen ihmisen ja asetti hänet ihanteekseen ja koetti kulkea hänen jäljessään. Mutta taas Jeesus Kristus oli itessään kuin ruumistunut valo. Ja kun Hän avaa taivastenvaltakunnan portit, niin Hän sanoo: ”seuraa minua.” Mutta tämä ei silloin merkitse ainoastaan sitä, että me olisimme ikäänkuin rajoitetut pitämään Jeesusta Kristusta ulkonaisena ihanteena, vaan se merkitsee sitä, että meidän tulee seurata Jeesusta Kristusta tuohon jumalanvaltakuntaan, jonka Hän toi maan päälle. Siis meille voi tapahtua se, että me näemme sen valtakunnan, ei ainoastaan sitä lähettilästä, vaan valtakunnan, että siinä on Jumalan Poika, kosmillinen Kristus, totisesti Isä Jumala. Ja se jumalanvaltakunta on meissä itsessämme. Eivät siis mitkään käskyt ja neuvot, joita viisaat ovat antaneet, ole ulkopuolella, vaan meidän sisässämme. Jeesuksen Kristuksen käskyt eivät ole käskyjä sentähden, että pyhä ihminen on ne sanonut, vaan sentähden, että ne ovat Isän

tahdon ilmausta, sentähden, että Jumalan tahto tulee niissä ilmi. Ja ne ovat meissä. Me näemme Pyhän Hengen, meidän poikuutemme Jumalassa. — Tämmöinen voi tapahtua jokaiselle hartaalle pyrkijälle Jeesuksen Kristuksen jälkeen.